

Αφιέρωμα*

του Παναγιώτη Μιχαήλ

Αγκάλιασ' την ελιά
κι αυτή θα σου μιλήσει.

Η αγκαλιά του ήτανε σφιχτή,
μέχρι που έφταναν τα χέρια του
κι αυτή κατάλαβε τα χνότα του
και τη βαριά του ανάσα.
Μια αγκαλιά ξεχωριστή
Έμοιαζε, μα δεν ήτανε
όπως της εγγονής του
μα ούτε σαν της κόρης του.
Κι έσμιξαν και έγιναν ένα
η καρδιά και το κορμί
με της ελιάς τ' αγιασμένο ξύλο.
Τη φίλησε, της μίλησε,
μπορεί να της τραγουδήσε.

«Σ' έβλεπα μεσ' τον ύπνο μου
κι ήσουν πάντα χωρίς καρπό.
Γιατί;»

Κι αυτή του αποκρίθηκε
και του 'πε το παράπονό της.
«Έφυγες βιαστικά,
δεν μου 'πες γεια,
μα εγώ κατάλαβα,
του μίσδαρνου βοριά το άγγιγμα
δεν το 'θελες.
Σε καρτερούσα,
ήξερα πως θα 'ρθεις
και άντεξα.
Μην ψάχνεις για καρπό
εγώ γλυκύ καρπό, απ' όταν έφυγες,
δεν έκαμα στον ξένο,
κι αν έχω φύλλωμα πυκνό

* Στον εκτοπισμένο Αντρέα και σε όλους τους εκτοπισμένους που βρήκαν την ελιά τους στο κατεχόμενο χωριό τους και την αγκάλιασαν. Τούτο το αφιέρωμα δεν είναι κατασκευάσμα απρόσκλητου μυαλού, γιατί όταν ματώσει ο πόνος την καρδιά, τότε ζητά απ' το μυαλό να βοηθήσει και έτσι θα κλωσέψει η γλωσσολαλιά και θα γεννήσει.

είναι να μην περνά ο βρόμικος αέρας
 που δρασκελά τον Πενταδάκτυλο
 και να σας βρίσκει εκεί που είστε
 για να κουρνιαίνουν τα πουλιά,
 αυτά δεν ξέρουν από πόλεμο και κατοχή.
 Γιατί δεν ήρταν οι άλλοι;
 Ο κυρ-Γιώργης που με κλάδευε;
 Η κόρη σου, το Χριστινάκι;
 Θυμάσαι δεκάχρονο αγριμάκι ήταν τότε
 κι ανέβαινε καρπό για να μαζέψει
 μα μπέρδευε της νιότης της το σκίρτημα
 με του καρπού το μάζεμα,
 και εγώ απλόχερα της έδινα.
 Με θυμάται;

Σε βλέπω που 'κλεισες τα μάτια.
 Ν' αφουγκραστείς την πάλη,
 που μυρμηγκιάζει το μυαλό
 και η καρδιά σκιρτά,
 παλεύει το μυαλό με την καρδιά:
 και νίκησαν και οι δυο.
 Το ξέρεις μα θα σου το πω:
 του Θουκυδίδη, του Ομήρου, του Ιπποκράτη
 το λάδι μου τους φώτιζε το γράψιμο.
 Εγώ στεφάνωνα τους νικητές στην Ολυμπία
 όμως ποτέ δεν στεφάνωσα εκδροή ούτε προδότη.
 Άκουσα Ερωτόκριτο και Παλαμά και Κάλβο,
 εσύ ξέρω πως διάβασες τον Παύλο τον Λιασιδίη,
 τον Μηχανικό και τον Χαραλαμπίδη,
 τον Μόντη και Καβάφη.
 Γι' αυτό δ' αντέξουμε!

Τον χρόνο τον εδάμασα,
 αυτός φεύγει, μα εγώ μένω
 και κρύβω όλες του τις αστραπές στον κόρφο μου
 κι αυτές που θα μας φέγγουν πάντα.
 Να τις μετρήσεις κάποτε
 το χρέος σου να ξεπληρώσεις.

Κι αν με κάψουν κάποτε,
 μα κι αν με ξεριζώσουν
 έχω το μυστικό μου:
 μια ρίζα έχω κρυμμένη
 κάτω από του Πενταδάκτυλου τον βράχο
 και την προσέχει η απαλάμη του.